

sygn. akt I C 2161/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Janicki

po rozpoznaniu na rozprawie 3 lutego 2022 roku w W.

przy udziale protokolanta B. L.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **M. Ż.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1 291,13 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych trzynaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a. od 51,29 zł (pięćdziesięciu jeden złotych dwudziestu dziewięciu groszy) od 9 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;

b. od 110,81 zł (stu dziesięciu złotych osiemdziesięciu jeden groszy) od 9 marca 2021 roku do dnia zapłaty;

c. od 111,02 zł (stu jedenastu złotych dwóch groszy) od 9 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;

d. od 111,24 zł (stu jedenastu złotych dwudziestu czterech groszy) od 9 maja 2021 roku do dnia zapłaty;

e. od 111,46 zł (stu jedenastu złotych czterdziestu sześciu groszy) od 9 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty;

f. od 111,69 zł (stu jedenastu złotych sześćdziesięciu dziewięciu groszy) od 9 lipca 2021 roku do dnia zapłaty;

g. od 111,90 zł (stu jedenastu złotych dziewięćdziesięciu groszy) od 9 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;

h. od 112,13 zł (stu dwunastu złotych trzynastu groszy) od 9 września 2021 roku do dnia zapłaty;

i. od 112,40 zł (stu dwunastu złotych czterdziestu groszy) od 9 października 2021 roku do dnia zapłaty;

j. od 113,98 zł (stu trzynastu złotych dziewięćdziesięciu ośmiu groszy) od 9 listopada 2021 roku do dnia zapłaty;

k. od 115,86 zł (stu piętnastu złotych osiemdziesięciu sześciu groszy) od 9 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;

l. od 117,25 zł (stu siedemnastu złotych dwudziestu pięciu groszy) od 9 stycznia 2022 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1 010,20 zł (tysiąc dziesięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron

(...) S.A. z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od M. Ż. 6 581,42 zł z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie od 9 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że dochodzi niespłaconych rat pożyczki wraz z odsetkami, co zostało zabezpieczone wystawionym przez pozwanego wekslem gwarancyjnym. Na wypadek uznania wypowiedzenia umowy za bezskuteczne, wniosła o zasądzenie należnych na dzień zamknięcia rozprawy rat pożyczki (pozew k. 2, pismo k. 52v).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Zakwestionował skuteczność wypowiedzenia umowy i podniósł zarzut abuzywności postanowień dotyczących pozaodsetkowych kosztów kredytu. Ponadto podniósł nieudowodnienie roszczenia z uwagi na niezłożenia przez powódkę oryginałów dokumentów oraz zakwestionował skuteczność „modyfikacji powództwa” przez żądanie zasądzenia wymagalnych na dzień zamknięcia rozprawy rat (sprzeciw k. 41-43, pismo k. 66-83).

II. Ustalenia faktyczne

Powódka jest przedsiębiorcą udzielającym pożyczek konsumentom (okoliczność powszechnie znana).

29 stycznia 2020 r. pozwana zawarła z pozwanym umowę pożyczki gotówkowej. Całkowita kwota pożyczki (kwota rzeczywiście wypłacona pozwanemu) wyniosła 3 500 zł. Ustalono, że pożyczka zostanie spłacona w 36 równych miesięcznych ratach, począwszy od 8 marca 2020 r. Ustalono następujące koszty pożyczki: oprocentowanie 9,71% w skali roku, opłata przygotowawcza 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne 2 571 zł i wynagrodzenie za (...) 800 zł. Tym samym całkowity koszt pożyczki 3 500 zł na 36 miesięcy określono w wysokości 4 600 zł, a wysokość miesięcznej raty na kwotę 225 zł. Zastrzeżono odsetki za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Zastrzeżono na rzecz powódki uprawnienie do wypowiedzenia umowy za 30-dniowym okresem wypowiedzenia w razie opóźnienia w płatności kwoty równej jednej racie przekraczającego 30 dni, pod warunkiem uprzedniego wezwania pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 7 dni (uwierzytelniony odpis umowy pożyczki wraz z harmonogramem spłat k. 88-96).

Na zabezpieczenie spłaty pożyczki pozwany wystawił weksel in blanco. Zgodnie z zawartym między stronami porozumieniem powódka miała prawo wypełnić ten weksel na sumę aktualnego zadłużenia w przypadku opóźnienia w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekraczającego 30 dni, po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni (deklaracja wekslowa k. 5).

Pozwany do 28 sierpnia 2020 r. dokonał spłat w łącznej kwocie 1 280 zł (bezsporne, wydruk z systemu powódki k. 61).

12 października 2020 r. powódka wystosowała wezwanie pozwanego do zapłaty 438 zł w terminie 7 dni. Wskazała, że tyle wynoszą 2 zaległe raty pożyczki. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone 16 października 2020 r. (wezwanie k. 101, potwierdzenie doręczenia k. 102).

9 listopada 2020 r. powódka sporządziła pismo z wypowiedzeniem umowy za 30-dniowym okresem wypowiedzenia i wypełniła weksel na 6 571,42 zł (wypowiedzenie k. 103, brak potwierdzenia nadania ani doręczenia).

III. Ocena dowodów

Zgromadzone dokumenty nie budziły wątpliwości sądu. Zarzuty pozwanego dotyczące mocy dowodowej kserokopii stały się bezprzedmiotowe po złożeniu przez powódkę uwierzytelnionych w trybie art. 129 § 2 k.p.c. odpisów. Z kolei zarzuty dotyczące stosowania przez powódkę faksymilów były bezprzedmiotowe o tyle, że sąd uznał wypowiedzenie za nieskuteczne z innych przyczyn – wobec nieziszczenia się przesłanek do wypowiedzenia umowy.

Sąd nie dopuszczał biegłego na okoliczność wyliczenia należnego powódce roszczenia z uwagi na art. 5057 § 1 k.p.c. Wyliczenie roszczenia nie jest skomplikowane, wymaga wyłącznie podstawowych umiejętności posługiwania się arkuszem kalkulacyjnym oraz kalkulatorami kredytowymi. Powoływanie biegłego na okoliczność wyliczenia zadłużenia jedynie wygenerowałoby zbędne koszty postępowania, niewspółmierne do wartości jego przedmiotu, oraz spowodowało przewlekłość.

IV. Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie. O ile roszczenie wekslowe było niezasadne, bowiem weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, o tyle częściowo zasadna była alternatywna podstawa powództwa oparta na stosunku podstawowym.

Jak bowiem powszechnie się przyjmuje, powód ma prawo oprzeć powództwo równocześnie na stosunku wekslowym i na stosunku podstawowym, i wówczas sąd zobligowany jest ocenić obie podstawy (zob. w tym zakresie rozważania prawne zawarte w uzasadnieniach uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNC 1968, z. 5, poz. 79 oraz uchwały połączonych izb Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973, z. 5, poz. 72). Tak też było w niniejszej sprawie, gdzie powód już w pozwie wyraźnie powołał się na stosunek podstawowy celem uzasadnienia dochodzonego żądania, wskazując, że „na dochodzoną pozwem kwotę składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki”. Tym samym, wbrew stanowisku pozwanego, wniosek o zasądzenie rat wymagalnych na dzień zamknięcia rozprawy w razie uznania wypowiedzenia za bezskuteczne nie stanowił zmiany powództwa w rozumieniu art. 193 k.p.c., skoro mieścił się w granicach powództwa pierwotnie wytoczonego.

O częściowym oddaleniu powództwa zadecydował obowiązek badania zawartej z konsumentem umowy pod kątem abuzywności jej postanowień (art. 3851 § 1 k.c.).

a) abuzywność postanowień umowy

Sąd za abuzywne uznał postanowienia umowy pożyczki dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za (...). W ten sposób sąd wpisał się w ugruntowane stanowisko sądów w stosunku do stosowanych przez powodową spółkę warunków umownych.

Podstawą prawną oceny ww. postanowień umownych jest art. 3851 § 1 k.c. W świetle tego przepisu nie wiążą konsumenta postanowienia, na które nie miał on rzeczywistego wpływu, a które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany był konsumentem jak również i to, że nie miał rzeczywistego wpływu na ukształtowanie ww. postanowień jako pochodzących ze wzorca umowy, stosowanego przez powódkę na szeroką skalę (zob. art. 3851 § 3 k.c., ewentualną okoliczność przeciwną musiałaby zgodnie z art. 3851 § 4 k.c. wykazać powódka).

Podnoszone przez powódkę twierdzenia, jakoby (...) stanowił spełnienie życzenia pozwanego, są gołosłowne i zupełnie niewiarygodne, w świetle znanej sądowi z urzędu praktyki powódki, która w ten sposób prowadzi działalność, że zaciągający u niej pożyczki konsumenci każdorazowo „wybierają” wersję z (...), czego nie zmienia fakt dysponowania przez powódkę odmienną wersją wzorca, chociażby nawet potencjalnie wykazała zawarcie z wykorzystaniem takiego odmiennego wzorca kilkunastu umów z innymi konsumentami. Niezależnie jednak od tego, sam (niewykazany) fakt możliwości wyboru wersji z albo bez (...) nie skutkuje wyłączeniem postanowienia o (...) spod badania abuzywności. Chociażby bowiem (...) był dobrowolną opcją, nie stanowiłby on postanowienia określającego świadczenie główne, tym samym sposób ukształtowania takiej „opcji” podlegałby badaniu w świetle poszanowania przez powódkę interesów konsumentów.

Nie można również wynagrodzenia prowizyjnego uznać za główne świadczenie, wyłączone spod badania pod kątem abuzywności. Rzecz ta stanowiła przedmiot gruntownej analizy dokonanej przez Sąd Najwyższy, uwzględniającej bogate orzecznictwo (...), a zwięzłej uchwałą z 27 października 2021 r., III CZP 43/20. Wynika to z wzięcia pod uwagę modelu umowy o kredyt konsumencki ukształtowanej obowiązującą ustawą o kredycie konsumenckim i roli przyznanej w tej ustawie odsetkom oraz innym tzw. kosztom kredytu.

Uznać bowiem należy, że o ile odsetki stanowią typowe wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udostępnienie kapitału, o tyle wszelkie inne „pozaodsetkowe koszty” mają odmienną rolę. Nie jest ich celem umożliwienie zwiększenia przedsiębiorcy marżowości prowadzonego przedsięwzięcia, bowiem w takim wypadku cały sens obowiązujących w

porządku prawnym odsetek maksymalnych byłby unicestwiony, skoro wystarczyłoby pełniące analogiczną funkcję jak odsetki (tj. zapewnienie zarobku pożyczkodawcy) świadczenie nazwać prowizją i określić nominalnie, bez odniesienia się do czasu. „P. koszty” mają na celu umożliwienie prowadzenia rentownej działalności przedsiębiorcom. Oczywiście jest bowiem – na co wskazuje powódka – że nie byłoby rentowne świadczenie usług tzw. pożyczek-chwilówek, gdyby świadczenie należne pożyczkodawcy (poza zwrotem kapitału) sprowadzało się do kilku złotych, które wynosiłyby odsetki maksymalne. Rację ma powódka, że takie kilka złotych nie zwróciłoby nawet kosztów sprawdzenia sytuacji finansowej pożyczkobiorcy, nie mówiąc już o prowizji agenta, kosztach pozyskania kapitału czy ryzyku niespłacenia pożyczki, które w przypadku powódki, która udziela pożyczek na ogół osobom bez zdolności kredytowej, jest bardzo wysokie, i musi być wliczone w koszty działalności pokrywane właśnie z prowizji od udzielanych pożyczek.

Nie można jednak przechodzić obojętnie wobec wyżej zarysowanej zasadniczej różnicy w charakterze odsetek i pozaodsetkowych kosztów. O ile bowiem odsetki stanowią typową „cenę” usługi powódki, którą może na wolnym rynku kształtować wedle swojego uznania (z zastrzeżeniem limitów z art. 359 k.c.), o tyle „pozaodsetkowe koszty” muszą odpowiadać rzeczywistej potrzebie zapewnienia rentowności działalności powódki i nie mogą być określone w stricte arbitralny sposób, bez żadnego uzasadnienia i powiązania z rzeczywistymi kosztami, które powódka ponosi. Tymczasem powódka kształtuje te „pozaodsetkowe koszty” bez powiązania z rzeczywistymi kosztami, dążąc najzwyczajniej do zmaksymalizowania rentowności działalności (zysku z zaangażowanego kapitału), skoro suma „pozaodsetkowych kosztów” w przypadku w istocie każdej zawieranej przez powódkę z konsumentami umowie, wynosi ok. 100% ustalonego przez ustawodawcę w art. 36a u.k.k. limitu (w przypadku pozwanego, wyniosło dokładnie 100%, bo tyle stanowi suma opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za Twój Pakiet). Próby uzasadnienia zastosowanej wysokości „pozaodsetkowych kosztów” stanowią typowe próby uzasadnienia ich ex post, na potrzeby procesu sądowego, a nie rzetelne ich skalkulowanie na potrzeby skonstruowania uczciwych warunków umów oferowanych konsumentom. Świadczy o tym brak podawania konkretnych kwot, a jedynie ogólnych kategorii kosztów. Te ogólne kategorie kosztów nie budzą wątpliwości sądu, rzecz jednak w tym, że niepodanie konkretnych kwot, które składają się na poszczególne kategorie, wraz z dowodami ich ponoszenia, uniemożliwia sądowi zweryfikowanie tych „kosztów”. Jednoznacznie wskazuje to na traktowanie przez powódkę „pozaodsetkowych kosztów” jako w istocie części własnego wynagrodzenia, z którego nie musi się rozliczać ani tłumaczyć, nawet w procesie sądowym zmierzającym do oceny uczciwości zastosowanych postanowień tych właśnie kosztów dotyczących.

Nie ulega dla sądu wątpliwości, że in concreto, w przypadku umowy zawartej przez pozwanego, zastrzeżenie łącznych kosztów na poziomie 4 600 zł przy pożyczce 3 500 zł na 36 miesięcy, stanowi typowy przykład ukształtowania jego obowiązków w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszający jego interesy. Prowadzi to bowiem do wciągania konsumentów, i tak niemających zdolności kredytowej (jest to bowiem w istocie jedyny powód korzystania z usług instytucji parabankowych) w spiralę coraz to większego zadłużenia, wyzyskując ich nieodpowiedzialność finansową, a wielokrotnie i brak świadomości konsekwencji podejmowanych działań. Celowe jest w tym miejscu wskazanie, że dopuszczalne przez system prawa maksymalne odsetki kapitałowe od udzielonej pozwanej pożyczki wynosiłyby zaledwie 565,67 zł tj. zaledwie ok. 10% całkowitego kosztu, który narzuciła pozwanemu powódka.

Mając na uwadze powyższe, sąd za abuzywne uznał zarówno postanowienie dot. „wynagrodzenia prowizyjnego” w wysokości 2 571 zł (blisko 75% wartości pożyczki) jak i opłatę za (...) w wysokości 800 zł, która to kwota jest rażąco niewspółmierna do korzyści, jakie potencjalnie (...) mógłby przynieść pozwanemu.

Natomiast opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł, wbrew stanowisku pozwanego, nie narusza w rażący sposób jego interesów, a tym bardziej nie jest sprzeczna z dobrymi obyczajami. Jest to typowa opłata wstępna, rekompensująca koszty, które w świetle podstawowej wiedzy ekonomicznej powódka zmuszona była ponieść w związku z zawarciem umowy z pozwanym. Nie jest przy tym konieczne, jak by tego chciał pełnomocnik pozwanego, wyliczenie się z tego typu opłaty „co do grosza”. Gdyby na potrzeby zawarcia każdej umowy taka drobna opłata musiała być odrębnie kalkulowana, byłoby to z niekorzyścią dla konsumentów, generowałoby to bowiem kolejne, zbędne koszty. Nie jest bowiem rażąco nieuczciwe (ani w ogóle nieuczciwe) stosowanie opłat zryczałtowanych,

tylko wykorzystywanie instytucji opłat/prowizji do maksymalizacji własnego zysku w oderwaniu od rzeczywistości ponoszonych kosztów.

b) niezasadność roszczenia wekslowego

Ponieważ ww. postanowienia nie wiązały pozwanego, mając na uwadze charakter sankcji z art. 3851 § 2 k.c., która działa *ex lege* i *ex tunc*, należało przekalkulować harmonogram rat. Skoro bowiem pozostałe postanowienia umowy pozostają w mocy, to w szczególności w mocy pozostaje obowiązek spłaty pożyczki w 36 równych, miesięcznych ratach, jak również obowiązek zapłaty odsetek oraz opłaty przygotowawczej. Rzecz jednak dodatkowo w tym, że odsetki nie są należne od opłaty przygotowawczej, która stanowi kredytowany koszt kredytu (zob. art. 5 pkt 10 u.k.k. oraz ugruntowane orzecznictwo (...)).

Po przekalkulowaniu pozwany w rzeczywistości zobowiązany był do zapłaty comiesięcznie 116,52 zł, i to nie uwzględniając obniżenia maksymalnych odsetek w związku ze zmianami stopy referencyjnej NBP, począwszy od marca 2020 roku. Co za tym idzie, do 9 listopada 2020 r. pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty 1 000,24 zł (gdyby nie obniżki stopy referencyjnej: 1 048,68 zł), podczas gdy spłacił 1 280 zł, co daje nadpłatę 279,76 zł. Z kolei na datę płatności weksla (8 grudnia 2020) nadpłata pozwanego wynosiła 169,59 zł.

Weksel, który był podstawą roszczenia wekslowego, stanowił wystawiony przez pozwanego weksel gwarancyjny *in blanco*. Weksel taki tworzy zobowiązanie wekslowe o tyle tylko, o ile zostanie przez jego posiadacza wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym. Porozumienie wekslowe uprawniało powódkę do wypełnienia weksla pod ściśle oznaczonymi warunkami, które musiały ziścić się kumulatywnie. Mianowicie, po pierwsze mogło to nastąpić w przypadku opóźnienia w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekraczającego 30 dni, a po drugie, wyłącznie na kwotę aktualnego (na dzień wypełnienia weksla) zadłużenia pozwanego.

Tymczasem, jak zostało wyżej wykazane, na dzień wypełnienia weksla pozwany nie miał (żadnej) zaległości w stosunku do powódki, nie ziściła się więc przesłanka wypełnienia w ogóle weksla gwarancyjnego. Wynika to z działania sankcji z art. 3851 § 1 k.c. *ex lege* (bez potrzeby podnoszenia przez konsumenta jakichkolwiek zarzutów) i *ex tunc* (od momentu zawarcia umowy), co wynika z wiążącego orzecznictwa (...), którym każdy sąd krajowy, rozpatrujący sprawę z udziałem konsumentów, jest związany.

Mając na uwadze powyższe, weksel *in blanco* został wypełniony wbrew zobowiązaniu wekslowemu, tym samym nie tworzy po stronie pozwanego żadnego zobowiązania.

c) cząściowa zasadność roszczenia ze stosunku podstawowego

Jak wyżej wskazano, sąd zobligowany był ocenić roszczenie również na drugiej podstawie wskazanej w pozwie tj. na gruncie stosunku podstawowego (umowy pożyczki). Jej zawarcie nie było przedmiotem sporu.

Z tych samych względów, co wyżej wskazane, nie zaistniały przesłanki do wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki (w dacie wypowiedzenia nie miał zaległości wobec powódki). Skoro tak, to roszczenie oparte na pożyczce zasadne było wyłącznie w zakresie należnych, w świetle harmonogramu spłat, rat pożyczki (po uwzględnieniu niezwiązania pozwanego postanowieniami abuzywnymi – co skutkuje zmniejszeniem kwoty tych rat względem harmonogramu załączonego do akt). Raty te były bowiem należne niezależnie od wypowiedzenia umowy pożyczki, wynikały bowiem z samej umowy a nie z wypowiedzenia.

Przekalkulowanie harmonogramu zgodnie z ww. założeniami (tj. wyeliminowanie wynagrodzenia prowizyjnego i opłaty za Twój pakiet oraz obliczenie odsetek wyłącznie od kapitału i w wysokości uwzględniającej zmiany stopy referencyjnej NBP) prowadzi do wniosku, że pozwany w rzeczywistości zobowiązany był do zapłaty (do dnia zamknięcia rozprawy tj. do 3 lutego 2022 r. – art. 316 § 1 k.p.c.): 8 lutego 2021 r. – 51,29 zł, 8 marca 2021 r. – 110,81 zł, 8 kwietnia 2021 r. – 111,02 zł, 8 maja 2021 r. – 111,24 zł, 8 czerwca 2021 r. – 111,46 zł, 8 lipca 2021 r. – 111,69 zł,

8 sierpnia 2021 r. – 111,90 zł, 8 września 2021 r. – 112,13 zł, 8 października 2021 r. – 112,40 zł, 8 listopada 2021 r. – 113,98 zł, 8 grudnia 2021 r. – 115,86 zł, 8 stycznia 2022 r. – 117,25 zł.

Od kolejnego dnia po ww. terminach w związku z opóźnieniem pozwanego powódce należne były odsetki umowne za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Jednakże alternatywna podstawa powództwa musi się mieścić w podstawie głównej, opartej na stosunku wekslowym, podczas gdy w wekslu nie zastrzeżono odsetek (k. 3). Prowadzi to do wniosku, że powódce na gruncie niniejszego procesu należne były wyłącznie odsetki z art. 481 § 1 i 2 k.c., wynikające z opóźnienia w zapłacie. W innym wypadku roszczenie oparte na stosunku podstawowym mogłoby przekroczyć wysokość zobowiązania wekslowego, co prowadziłoby do jego zupełnego oderwania od procesu wekslowego, co byłoby niedopuszczalne, w szczególności z uwagi na art. 5053 § 1 k.p.c.

V. Koszty procesu

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, koszty te stosunkowo rozdzielając (art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 100 k.p.c.). Powódka wygrała sprawę w 20% (zasądzono 1 291,13 zł z 6 581,42 zł). Strony poniosły łącznie 4 034 zł kosztów, z czego powódka 2 217 zł (400 zł opłaty od pozwu, 1 800 zł wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa), z kolei pozwany 1 817 zł (1 800 zł wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Powódka powinna ponieść tych kosztów 80% tj. 3 227,20 zł. Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanego 1 010,20 zł tytułem różnicy między kosztami faktycznie poniesionymi a tymi, do których poniesienia obliguje ją wynik sprawy.

Z.ądzenia:

- odnotować uzasadnienie;

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki adw. H. oraz pełnomocnikowi pozwanego adw. G. przez umieszczenie w portalu informacyjnym.

W., 28 lutego 2022 roku asesor sądowy Mateusz Janicki